

dimitto tamē,

Venit ergo tandem ad te quoque Nobilissime
 Virorum, Constantino Huyens, qualemque hoc inge-
 niij nostri aut potius circa monumentibus. Quod tandem
 quod nos in tempore, ut oporteat, nulla in da culpa
 factus est, sed supina nos apud me decessanda illius
 hominis negligentia, cuius fidei tradendum tibi in-
 primis exemplum operis, et iam pridem, commisisse me
 prope recordor. Operis, quod, ut ex Romano iudicio
 proxime intelligo, se quoque damnatis permixtum
 agnoscat Activis: veni tamen studium hanc disciplinam
 tibi confido. Redit ad te summe exquisitissima
 elegantia Poematum, AULICUM tunc. Ergo ego
 illud, quamquam non in aethere iam repositum, a me di-
 mitto; sed spero, ut spero, Medietatis, sit publicis et im-
 mortalibus expressis in chartis, quia omnis posthac
 in hoc seculo, omnis admirabilis. O te feliciter! qui in illo
 successu hinc nulla spe, nullo timore sollicitus, nullis tri-
 moribus inquietans; et hanc tantum ac cui libellid hinc
 missisque loquidit. Pariter abest quis exclamans, cui Romano
 Consule. O rectus syngramma hanc! o dilectus hinc, fo-
 nestimpe, ac pene omni negotio pulcherrim! O forti,
 o campi! hinc secretumque novissim! quia multa
 in hunc, quia multa ditatis! tunc est, quamprimum
 civis, voluit portis omnibus referat, alium ad sac-
 delicias et amicitias facere. Ego quotidie in Aulicis
 tunc, ^{tecum} ingrediar, et ante mala ^{tecum} edgar, et quod hi possidet
 ut dominus, in diu quoque esse indicabo. Vale, Nobilissi-
 mo Huyens, et, quomodo solis, me pene ama. Lugd.
 Bat. 1622 c. 11, mensis octob. 1622.

Nobilissimo Amplissimoque
 nomine tuo devotissimus
 Marcus Zuerius Boxhornius.

